

ПРОБЛЕМА ЛЮДИНИ В ІСТОРІЇ СВІТОВОЇ ФІЛОСОФІЇ

Актуальність теми: Кожен впевнений, що їхня відмінність від всіх інших істот буде очевидною, якщо вони побачать людину з навколишнього світу. В філософії є три питання, до яких і була покликана філософія. Може я знайти відповідь? Чого мені чекати? Що мені робити? Отже, є загадка людини.

Ступінь вивчення проблеми: Критерії різні: мораль, релігійність, мова, свідомість і т. д. Поруч з моральною є і аморальні люди, які, однак, не перестають бути людьми. Більш того, мораль НЕ дає підстави для відмінності між добром і злом. Те ж саме і з релігією. Є також люди, які не вірять в Бога. Мова теж не може бути критерієм.

Мета дослідження: Кожна з цих моделей - унікальне рішення фундаментальних проблем людського існування з урахуванням найважливіших питань філософії:

- про природу і сутність людини;
- про його походження і становище в світі;
- про сенс і цінності людського життя.

Об'єкт дослідження: Відправною точкою для філософського розуміння людини є знання «Я», спасибі, що завдяки власній незалежності, свободі і раціональності він буде правити світом в свідомості і практиці. Наукохарактеризує людей як верхину еволюції живих істот.

Предмет дослідження: Людська проблема займає центральне місце в філософії, тому що вона дає людям емоції і пробуджує ідеологію та цінності філософської культури. Кожен аспект філософської культури (розуміння буття, проблеми знання і культури, історії і цивілізації) людського значення - це закон думки, що відображає інтелектуальну діяльність людини. Всі філософські питання зводяться до одного: «Що таке людина?»

Методи дослідження: в роботі використовується ряд загальнонаукових, логічних і емпіричних методів наукового пізнання.

Виклад основного матеріалу:

Питання про сутність людини його походження і призначення про місце людини в світі одне з найскладніших в історії філософії гуманітарних наук. Один древній мудрець сказав: «Немає об'єкта цікавішого для людини, ніж сама людина». Що таке людина? На перший погляд це питання здається сміховинно простим - хто не знає, хто така людина! Але така думка глибоко помилкова.

Адже людина - складний витвір природи, суспільства і самого себе. Це розум, воля, характер, емоції, робота і спілкування. Тому її вивчають такі науки, як генетика, фізіологія, медицина, психологія, соціологія, антропологія та ін. Зараз ці науки об'єднані в систему складних соціальних наук. Філософія також грає важливу роль в цій системі. Виникає навіть особлива дисципліна - філософська антропологія - філософське вчення про людину. [2, ст.76]

У складних соціальних науках філософія грає ідеологічну роль, тобто виправдовує чисто філософські проблеми, що стосуються природи (сутності) людини, його походження, сенсу життя, долі і мети, можливостей і меж його волі і творчості; по-друге, методологічна функція, тобто створює оптимальну стратегію дослідження і вдосконалення людини.

У філософії Стародавньої Греції, в розумінні людини переважав космологізм. Філософи мілетської школи стверджували, що людина містить всі основні елементи елементів, тобто космос. Демокрит підкреслював: всесвіт - це макросвіт, а людина - мікросвіт. У другій половині V ст. до н.е. софісти з'явилися в Греції. Вони зберегли цілісний погляд на людину і його бачення як частина природи, успадкований від античної філософії, але вже почали розглядати його в контексті соціокультурного життя. Через Протагора вони проголосили тезу: «Людина є міра всього ...». Девізом Сократа був заклик до воріт храму Аполлона в Дельфах: «Людина, пізнай себе». [1, ст.49]

Європейська середньовічна філософія, заснована на християнській традиції, висунула на перший план релігійно-моральні проблеми людського існування, розробила проблему взаємовідносин між Богом і людиною. Що важливо в цих відносинах? Найважливішим для людини є спасіння, яке християнство розуміє як сходження недосконалої людини до скогоного - Бога. Поняття особистості ввів блаженний Августин. Він підкреслював, що Бог є сама людина, людина (від латинського - персона). Правда, в результаті гріхопадіння він втратив досконалість і цілісність. Основні складові або іпостасі людини - це воля, інтелект і пам'ять. Через них проходять шляхи вдосконалення людської душі і її єднання з Богом. [6, ст.81]

Характерною рисою Відродження було неприйняття будь-якого принципу, що обмежував розвиток людства на землі. Бог перемістився до краю людського життя. На місце Бога він поставив «Боголюдина» (Федерація Достоєвського). [7, ст. 261] Купуючи справжній божественний статус, люди стають головним об'єктом духовного пошуку. В основному він шукає опори в собі, своїй душі та тілі. Ідентичність та подібність стали найважливішими проявами особистості. Тому семантичне ядро Відродження сповнене самоодатності та незалежності людини, песимізму щодо її віри в необмежений творчий потенціал. Ренесанс був єдиною теорією і практикою гуманізму. [5, ст. 173]

Сучасні філософи розглядали справжню людину як людину, що робить його представником всього людства, тому вони зосередилися на його загальну природу, соціальну сутність, універсальності і т. д. Р. Декарт пов'язував сутність людини з його мисленням: «Я думаю - значить, я існую». [3, ст.172]

Для німецької філософії, у класичній філософії концепція індивіда як суб'єкта духовного дії мала вирішальне значення, вона створює світ культури і є засобом пересування в цілому. Фойєрбах бачив в людині природну істоту, вищий ступінь природного саморозвитку. Людські почуття і свідомість також є природними явищами. Тому він говорив про людину як про щось незмінне, абсолютне, а не як про конкретну історичну постать.

Вихідним пунктом розуміння людей марксизмом є його інтерпретація суспільства, розуміння суспільства, а також продукт і тема суспільства та практичної діяльності. Марксизм раз і назавжди довів принципову неповноту людства, тобто його відкриття світу - це «ніяка процедура». Люди створюють саморозвиток та саморозвиток у процесі історико-культурного життя. [4, ст. 23]

Висновок

Філософське знання має гуманістичну спрямованість, тобто основна тема філософського мислення - це люди і їх існування в світі. Всі філософські питання, якими б абстрактними вони не здавалися, мають зв'язок з людськими проблемами. Формулювання - головна проблема філософії.

Людина - творить свою власну історію за допомогою діяльності і форм, змінює і розвиває її сутність в процесі. Іншими словами, природа людини не змінилася в історії. Він розвивається в міру розвитку людства і людства і акумулює людський сенс, культурний зміст і соціальну цінність.

Список використаних джерел

1. Грані людського буття: позитивні та негативні виміри антропокультурного - К. : Наукова думка, 2010. - 351 с.
2. Громов, В. Е. Смысл и границы человеческой духовности - Д. : НГУ, 2010. Мисик, І. Г. Історія філософії в Україні. - О. : Фенікс, 2011. - 134 с.
3. Теліженко, Л. В. Постнекласична модель цілісної людини / Л. В.Теліженко ; - К. : ЦГО НАН України, 2011. - 283 с.
4. Храмова, В. Л.. Личность как духовный феномен; - К. : Фенікс, 2009. - 648 с.
5. Цимбал, Т. В.. Людина у пошуках ґрунту. - К. ; Кривий Ріг : Вид. дім, 2010. - 284 с.
6. Шаповал В. М. Трансцендентальні горизонти свободи -К.:ПАРАПАН, 2010. - 312 с.
7. Юрій, М. Ф. Антропологія: навч. посібник. - К. : Дакор, 2018. - 421 с.